Martin de Jong en Huib van der Wal: 'Brandende vingertoppen' Over keepen, kanker en de weg naar herstel. Drukkerij Feiko Stevens, uitgave in eigen beheer, gemeente Noordoostpolder 2010. ISBN 9789090248066 (Teelbalkanker/ED/PO/2010/1 (Kleine oplage)) Zie ook: www.kiepie.nl en www.kika.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl: Ervaringsverhaal van 78 pagina's geschreven door Martin de Jong en Huib van der Wal over de keeperervaringen van Martin de Jong en de periode dat bij hem teelbalkanker werd geconstateerd en behandeld werd. Met illustratieve kleurenfoto's, een voorwoord van Jaap van der Elst, wethouder sportzaken gemeente Noordoostpolder, een stukje uit 'De keeper is altijd alleen van Erik Brouwer, een bijlage over teelbalkanker. De meeropbrengst van het boek gaat naar stichting KiKa (kinderkanker).

Over de schrijver: Martin de Jong (1981) groeide op in een gezin met een zoon en een dochter (zus Jeanet). Hij had meteen een voorliefde voor voetbal, trainde fanatiek en wist al vroeg dat hij keeper wilde worden. Hij speelde samen met Flevo Boys 1. Martin is juridisch medewerker bij de gemeente Noordoostpolder en heeft een relatie met Jolanda.
Huib van der Wal is tekstschrijver, en tevens teammanager bij Flevo Boys. Hij maakte van de teksten die Martin aanleverde 'een evenwichtig verhaal op papier gezet. Luchtig als het gaat om voetbal, aangrijpend als de ziekte ter sprake komt' (pag. 5)

Korte Beschrijving: Het verhaal begint met een toelichting op Martin's jeugd waarbij alles om voetballen draaide, niet om school. Beschreven wordt hoe een fanatieke Martin zich opwerkte tot keeper bij Flevo Boys 1. Daarbij wordt een hoofdstuk over keepen en voetbal steeds afgewisseld door een hoofdstuk over de ziekte ervaringen, hoe ook die zijn leven hebben beïnvloed en gedomineerd.
Martin was 25 toen in 2007 bij hem teelbalkanker werd geconstateerd, nadat hij steeds meer last had gekregen van pijn in zijn lies. Hij beschrijft onder andere hoeveel indruk het op zijn omgeving maakte toen hij vertelde wat er aan de hand was. Martin moet sperma laten invriezen wil hij een eventuele kinderwens in de toekomst uit kunnen laten komen, wordt geopereerd en krijgt chemo omdat er uitzaaiingen waren gevonden. Open en eerlijk schrijft hij over de medische mallemolen, hoe zwaar de chemokuren waren en hoe deze ervaringen zijn leven hebben veranderd, nadat hij met zijn behandelingen klaar was. Hij licht zijn ervaringen toe, wat moeilijk en makkelijk was en hoe hartverwarmend zijn omgeving, ouders, toenmalige vriendin,voetbalteam en collega's hem opvingen. Al die tijd bleef Martin betrokken bij voetbal, zette zich in om een jubileumfeest te organiseren en begon na de chemoperiode aan rustige trainingen. Voetbal blijft onderdeel van zijn leven, maar niet meer zo fanatiek als voordat hij kanker kreeg.

Wat viel op: Hoe ingrijpend een diagnose van teelbalkanker is, zeker bij zo'n jonge man. Hoeveel het ook vraagt van een relatie.
Dat Martin door het lezen van het boek van Lance Armstrong voorbereid werd op het

nare gevoel dat chemo gaf toen het door zijn aderen stroomde.
Hoe hij zegt, niet zozeer als persoon veranderd te zijn, maar wel in levensstijl.

Citaten:Pag.55: 'Tussen alle onderzoeken door bleef Martin er druk mee. Het feest was een enorm succes. (…) De zaal was bomvol en het aantal verkochte kaarten was al ruimschoots gehaald in de voorverkoop. Aan het einde van de avond stapte Jan van Raalte het podium op en vroeg de microfoon. Hij bedankte namens de hele selectie iedereen die was gekomen en complimenteerde Martin in het bijzonder. Hij benadrukte ook –en toen werd het stil- dat er voor hem dertig uur later een loodzware week met chemokuren zou beginnen. Op dat moment knalde DJ Marc Bakker het nummer "You'll never walk alone"door de zaal. Een aantal spelers nam Martin op de schouders die geëmotioneerd door de zaal werd gedragen. Het gaf hem kracht voor de weken die zouden volgen.'

Pag. 56: '"*Het boek Door de pijngrens van Lance Armstrong was mijn meest concrete voorbereiding op de eerste chemoweek. Na een paar daggen herkende ik zijn beschrijving, over de chemo die ik door mijn aderen voelde stromen en het nare gevoel dat dat gaf. De energie die langzaam wegtrok en de misselijkheid die zich van mij meester maakte. Ik probeerde mezelf moed in te spreken. Lance Armstrong heeft dit doorstaan, dan kan ik dat ook. Ik kon toen nog een glimlach op mijn gezicht toveren. Later werd ik gewoon te moe om goed te denken.*"'

Pag.68: '" *Ik stortte me in die voorbereiding volledig op het voetbal. Mijn relatie met Afke was kort daarvoor beëindigd. WE hadden een zware tijd achter ons, hadden een tijdje samengewoond, maar het klikte toch niet zoals we hadden gedacht. We pasten niet goed bij elkaar. Ongetwijfeld heeft de zware periode voor mij, en zeker ook voor haar, hier een rol in gespeeld. Tijdens mijn ziektebed heeft ze zich volledig opgeofferd voor mij en vele kilometers op en neer naar Amsterdam gemaakt. Ik denk dat veel mensen onderschatten hoe zwaar het is voor de mensen in de nabije omgeving van de patiënt. Ze zijn machteloos. Afke was dat in die tijd ook, maar ze heeft zich kranig geweerd.*"'

Pag.71: '"*Mijn leven is veranderd. De kanker laat me nog niet los. Ik blijf angstig. Als ik ergens wat voel, wil ik eigenlijk naar de dokter. Ik wil zeker weten dat het geen kanker is. Ik durf nog steeds mijn eigen lichaam niet te vertrouwen."(…) "Ik weet nu wel dat het twee jaar duurt voordat je weer een beetje de oude bent. En dan nog heb je wel eens terugslag. (…) Ook heb ik zenuwpijn in mijn handen en voeten. Dit komt omdat mijn zenuwstelsel is aangetast. Als het warm is, valt het wel mee. Als het kouder wordt branden mijn vingertoppen van de tintelingen."*

Pag.73: *'Ik heb, zo zie ik het, een tweede kans in het leven gekregen. Daar heb ik een les uit getrokken. Ik realiseer me dat, zolang ik gezond ben, veel dingen kan ondernemen. Ik schuif zo weinig mogelijk zaken op de lange termijn. Voor mij is gezondheid niet meer vanzelfsprekend.'*